

SEMANATORUL

ORGAN AL ASOCIAȚIEI ÎNVĂȚĂTORILOR DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și Administrația
Școala primară No. 3—Bazargic

ABONAMENTUL
80 lei anual

Din durerile noastre

În criza aceasta când guvernul e preocupat de formarea bugetului pe anul 1933, nu se aude decât de reduceri a salariilor; iar pentru învățământ chiar desființări de școli și posturi.

De restanțe văd că s'a amuțit, nu se mai spune nimic. Bine înțeles că a fost o nedreptate făcută de către guvernul din trecut și această nedreptate trebuie reparată, întrucât în aceiaș tagmă funcționează, unii sunt achitați și alții nu.

În chestia reducerii de salarii, pentru noi e și o mare nedreptate întrucât nouă nu ne-a dat nici conform legii de armonizare. Toate guvernele dela 1927, ne-a recunoscut drepturile noastre, însă nu ni le-a dat. Profesorii secundari prin asociația lor, au dat Ministerul în judecată, fiindcă de cinci ani au fost nedreptățiți cu salariul.

În cea ce privește gradațiile și înaintările dela 1 Ianuarie 1932, nu s'a dat nimic și din ziare se aude că nici pe 1933 n'au să fie trecute în buget.

Noi, învățătorii din județele cu populație eteroglotă, aveam sporul de 50 la sută, la leafa de bază, cu toate că și aici e o nedreptate întrucât trebuie plătit la întregul salariu și așa cum ni se plătește, nu ni s'a plătit aici în județ pe lunile Iulie și August și asta ni se pare că n'au fost ștatele făcute la timp.

Colegii noștri din celelalte județe și cari i-au găsit legea agrară din 1922 la țară, au fost improprietăriți; iar aici unii încă nici acum și asta de acum încolo; unii rămânând chiar neimproprietăriți.

Într'un articol din ziarul „Semănătorul”, am spus că majoritatea învățătorimei din județul Caliacra, este flotantă; și într'adevăr câți învățători au mai rămas din cei veniți din anul 1913 și 1914? Li numărăm pe degete, numai câțiva. Și ce nevoie e prin părțile acestea de învățători cu experiență! La țară prea puțini învățători au vechime mai mare de 5—6 ani. Ce facem ca elementele bune și cu vechime dăscălești să se aciuze pe aici? Am spus-o și o mai spun, cerem înlesniri din partea administrației județului, pentru înjghebară de gospodărie a învățătorului. Căci învățătorul ca factor de ordine și disciplină în sat, trebuie să fie și bun gospodar, atât la el cât și la școală, căci astfel educația față de copii nu-și are nici o valoare.

Învățământul românesc în județul nostru, se predă în multe părți în foste cafenele turcești, cu pământ pe jos și fără lumină trebuitoare; mai ales în satele unde sunt coloniștii români, când intri, îți face impresia că stai la carceră, nu la școală.

În această privință ar trebui ca și comitetele școlare să activeze și să se dea din partea colonizării material, așa cum s'a dat și la coloniștii.

Plângerea noastră e justă și nu cerșim nimic, decât cerem ca drepturile noastre să fie respectate. Epoca de azi a etichetății și dreptății așa o cere. Să vedem și bugetul anului 1933, ce surprize ne mai aduce.

Importanța grădinilor de copii

În criza aceasta când guvernul se gândește să facă economii bugetare, în învățământ cele dintâi posturi, cari trebuie să fie puse pentru desființare sau să se detașeze pentru învățătorul primar, sunt desigur grădinile de copii.

Dece această nedreptate pentru grădinile de copii? Mai zilele trecute stam de vorbă cu un intelectual din oraș și-mi pune întrebarea că, dacă nu-i ceva inutil, să mai dălnueze atâtea grădini de copii în oraș. La Bazargic funcțio-

nează la o populație de 40.000 locuitori, 12 grădini de copii; luați seama că aici majoritatea e populație eteroglotă.

În guvernarea trecută edilii comunali se gândeau să facă economii bugetare și găsise ca să se reducă din grădinele de copii, pentru ca bugetul să fie salvat.

Într'adevăr, că grădinele de copii au luat mai întâi ființă în țări cu ținuturi industriale, unde părinții mergând la fabrici și copiii neavând cu cine sta, statul a for-

mat aceste școli, unde copiilor li se da educație și distracții instructive, ferindu-i de educația străzii.

Azi școlile de copii mici de acolo, sunt adevărate grădini pentru creșterea și educarea micilor copii. În Germania și Franța, nu se admite la o grădină de copii mai mult de 25—30 de elevi.

Dar ce îngrijiri li se da acolo copiilor! Au sala de clasă, sala de joc, sala de odihnă și cantină pentru mâncare. La noi grădinele de copii, înainte de anul 1913, erau puține. După această dată s'a înmulțit numărul lor; dar n'avem atât cât ar trebui fiindcă sunt ținuturi industriale azi lipsite de aceste școli. Școli de conducătoare avem și da pe fiecare an un număr de absolvente destul de însemnat, la care se mai adaugă și învățătoarele cari dau examen de diferență. Așa că cel mult la anul sau la anul celalalt, nu va mai fi nici un loc vacant nici aici.

Dar să las lucrurile acestea fiindcă nu m'am gândit ca în acest articol, să fac istoricul grădinilor de copii. Nu mă miră faptul că mi-a pus întrebarea intelectualul așa cum mi-a pus-o și nici de edilii comunei; dar alt lucru mă miră, că s'a găsit chiar un domn profesor universitar, care a fost pentru desființarea grădinilor de copii la noi Prin întregirea României, avem și noi astăzi ținuturi industriale la care se simte nevoie de grădini de copii și chiar în ținuturile agricole, câtă nevoie e de ele. Vedem astăzi oameni mari, ajunși în funcții înalte: profesori, industriași, comercianți, cărora le zicem noi de multe ori „le lipsesc cei 7 ani de-acasă”.

Familii înstărite, se gândesc cum să îmbunătățească mai bine rasa bovină, sau mai știu eu ce, dar de educația micilor copii nici gând n'au. La noi oamenii nevoiași nu se mai interesează de copii, li cresc cum da Dumnezeu și încă îi și mai sperie cu școala, zicându-le: „nu te astâmperi, că am să te dau eu pe mână școalei și ai să vezi tu acolo ce ai să pățești”.

Câtă nevoie e de educație, vorba regelui Carol: „ne trebuie caractere”. Școala să le formeze, zicem; dar câtă greutate, căci afară de școala primară, cine se mai ocupă de educație. Ei bine, trăsătura de unire între familie și școală o poate forma grădina de copii; dar grădina de copii așa ideal cum o vedem noi: cu sala de clasă, cu sala de joc, cu sala de odihnă și material didactic trebuincios.

Copiii trebuiesc furați, cum se poate lua puii dela mama lor; dar crescuți tot în căldura aceia.

În părțile cu ținuturi eteroglote, importanța lor e covârșitoare, căci pe lângă educația și instrucția ce li se da învață și limba statului în care trăesc și-i pregătesc mai bine pentru învățământul primar.

Unde nu sunt grădini de copii, vedem că învățământul românesc merge foarte cu greu. Copiii, cari în loc să termine școala la 11—12 ani, o termină la 14 și chiar 16 ani. Câte conflicte între părinți și învățători pe această temă. Legea învățământului primar este obligatorie până la 16 ani, având în vedere că inv. primar se face 7 clase; iar nu gândindu-se la Meșter, Ibraim, Stoiu și Cheschemet, cari nu știu românește.

În județul nostru, mai ales acolo unde sunt turci, câte conflicte între părinții copiilor și învățători pentru obligativitatea învățământului; ba ce să mai spunem că turcii pun feregea (văl) fetelor dela 13 și 14 ani. Să se facă o statistică în județ și să se vadă câte fete turce, au absolvit 4 clase primare. Grădinele de copii în aceste ținuturi au un desăvârșit rol, căci datorită lor, copiii pot termina mai devreme 4 clase primare, la o vârstă când trebuie, adică la 12—13 ani. Să se vadă statistica câți copii de turci acolo unde n'au fost grădini de copii au terminat cursurile la această vârstă.

În alte țări, unde grădinele de copii sunt puține, se face un an preparator pentru pregătirea elevului pentru școala primară și numai după aceea trece la clasa I-a.

Colegele și colegii, învățători din Macedonia cunosc lucrul acesta! Grădinele de copii au importanța cât se poate de mare în învățământ și este ca o tindă a învățământului primar.

Să fie cruțate grădinele de copii, dându-le importanța cuvenită.

Polixenia Nedelcu

Inv. gr. I la Gr. No. 7 Bazargic

Amânarea examenelor de definitivat și gr. II.

Ministerul Instrucțiunii Publice, print'un ordin telegrafic trimis tuturor Revizoratelor Școlare din țară a dispus amânarea pentru ziua de 7 Decembrie a. c. a examenului de definitivat precum și a examenului de înaintare la gradul II., care urma să se țină în ziua de 25 Noembrie.

Casimul de ieri și de astăzi

Așezat ca de o mână măească, în mijlocul unui câmp mănos și bine-cuvântat de Pronia cerească; înzestrat cu tot ceia ce natura, în dărnicia ei, a putut da acestui pământ legat de vechi tradiții, Casimul se strecoară prin vicisitudinile vremurilor, înspre un viitor promițător.

Este în epoca de formare.

Zilnic, noi căminuri își ridică frunțile curate, zâmbitoare și pridovcurile primitoare, dominând prin înălțimea lor relativă, marea lanurilor de grâu și porumb, ce-și mișcă frunzile neconținut, sub acțiunea vântului interminabil, într'un dans ritmic.

Până nu demult, câteva case răzlețe ale proprietarilor băștinași, aproape nelocuite și minuscule prin construcția lor ciudată, formau ceia ce se chiamă azi Casim.

Astăzi, ca o replică iornică a teoriei Waltusiene, această regiune până mai ieri exploatată în modul cel mai extensiv și desinteresat posibil, oferă câmpul de exploatare a câtorva mii de cetățeni, răsplantați aci, ca o consecință logică de vechi drepturi de ordin civil.

Colonizarea acestor locuri cu țărani din celelalte provincii ale României întregite, pornită într'o fericită inițiativă, nu este singura în acest sens și își are precedentul ei, în trecutul istoric, chiar pe aceste locuri.

Roadele ei dacă nu se văd se simt și viitorul le va confirma cu toată obiectivitatea.

Contra acestei mari opere cu un dublu caracter național, strategic și economic, ca pentru orice măsură de ordin general, s'au ridicat obiecțiunile interesatilor. Din nefericire însă, ele au fost prea puțin temeinice și ceia ce se așteapta de către toți bunii români, în cunoștință de cauză, s'a înfăptuit.

În aceste locuri întâlnești azi români din toate părțile țării. Întâlnești pe Olteanul vesel, muncitor și răbdător până la ultima expresie, alături de bănățeanul cumpătat, cu judecata sa sănătoasă și de-o admirabilă tactică gospodărească. Transilvanianul econom și greu influențabil, alături de basarăbeanul, fire mai pasivă cu influența slavă.

Pe toți îi găsești înfrății și gata să-și dea mâna, așa cum au făcut-o în război când interesul

general a cerut-o

O notă cu totul aparte o dau coloniștii aromâni, Maceonenii.

Români expatriați prin vitregia și nestatornicia vremurilor trecute, acești fii ai munților cu înfățișarea patriaahală a vechilor Daci, cu un admirabil caracter de independență, păstrat printr'un miracol al soartei departe de aripa proteguitoare a patriei mame și sub presiunile samovolnice ale streinilor.

Pe toți îi preocupă aceeași gând, aceeași dorință o au toți. Dorința de a parveni. Aceasta le descrețește frunțile și îi îndeamnă la muncă, în care, prin raționamentul lor simplu dar sănătos, văd singura soluție călăuzitoare în drumul spre mai bine.

Astfel s'au înjghebat în sate, comune și chiar unele centre cu importanță comercială în fruntea cărora stă Casimul, de care am pomenit mai sus.

Intr'un interval surprinzător de scurt, această comună a reușit să se afirme ca un însemnat centru economic. Spre acest centru afluează toate produsele agricole ale regiunii, grație faptului că este așezat lângă linia ferată, ceia ce constituie un mare avantaj și dă ocazie Casimului de a adăposti o populație flotantă destul de numeroasă.

Casimul este un însemnat centru administrativ, care, prin sistemul centralizat preocupat la noi în țară, reușește să asigure o, bună administrație publică ce poate rivaliza cu aceea din ori care parte a țării, cu toate greutatele ce le-a întâmpinat la început.

Pe lângă numărul mare al comercianților și funcționarilor comerciali, autoritățile dă o notă de distincție acestui centru.

Casimul începe să se afirme în această regiune și ca un însemnat centru politic, ceia ce a făcut să se aștească privirile asupra lui. Aici viața pulsează cu putere și dacă reaua stare generală n'ar fi atât de accentuată, urmările unei vieți economice intensive, ar eși la iveală în toată măreția lor. Cu tot pesimismul ce ni-l impune cântecul dur al timpului, nu putem să nu ne oprim în admirație față de frumoase rezultate ale marelui operi de colonizare, care a fost atât de viu comentată.

C. Banciu
Student

Sedința asociației generale a învățătorilor

Comitetul central al asociației generale a învățătorilor, întrunit în București la 8 Noembrie după discuțiunile ce au avut loc, a hotărât următoarele:

I. Luând cunoștință amănunțită de activitatea președintelui său, de la congresul din Chișinău până în prezent, și constatând că s'a desfășurat în cadrul intereselor școlii și corpului învățătoresc, precum și în sensul vederilor comitetului, în dă deplină aprobare.

II. Ia act cu satisfacție de unele măsuri ale minist. instrucției cum de pildă cele privitoare la definitivatul și înaintarea învățătorilor în anul curent — cari corespund în cea mai mare parte hotărârilor luate de congresul din Chișinău.

Totuși nu putem să nu amintim că s'au făcut numeroase abuzuri și chiar ilegalități la transferări și la nouile numiri, de aceea cerem cu toată stăruința mi-

nisterului instrucției, să repue în drepturile lor legale pe toți cei nedreptați.

III. Socotind nedreaptă măsura ministerului de a înlocui pe toți directorii de școală cu un an înainte de împlinirea termenului pentru pensionare, li cerem să revie asupra unei dispoziții injuste și jignitoare pentru atâția membri ai învățământului primar, cari au stat cu devotament și prestigiu o viață întreagă în slujba școlii.

Pensionarea învățătorilor

IV. În situația actuală, când câteva mii de absolvenți ai șc. Normale încă nu-și au posturi în învățământ, credem că se impune, ca o urgentă necesitate, pensionarea tuturor învățătorilor cari au 35 ani serviți efectiv.

V. Asociația Generală a învățătorilor înțelege și astăzi ca și în trecut, să conlucreze în perfectă solidaritate cu celelalte două Asociații de învățământ, pe terenul revendicărilor pur profesionale.

Ea va respinge însă orice sugestii menite să ne îndrepte acțiunea către scopuri străine de cele urmărite de organizația noastră corporativă, precum și orice metode și mijloace cari ne-ar putea primejdi unitatea și zădărnici izbândă.

VI. Intregirea salariului nostru dură normele legii de salarizare din 1927 constituie un drept pe care toate guvernele succesive ni le-a recunoscut și la care noi nu înțelegem să renunțăm, orice greutate bugetare ni s'ar invoca.

Vom lupta prin toate mijloacele să se înscrie în bugetul viitor acest drept al nostru, răpit de atâția ani. Nu credem însă nimerit pentru motive foarte serioase, să ne adresăm justiției.

Achitarea salariilor

VII. Deși la intervențiile noastre continue s'au dat asigurări solemne că ni se vor plăti salariile în restanța pe cel puțin 5 luni din 1931 și 1932, până astăzi, nu s'a făcut în această privință nimic, lasându-se învățătorii pradă tuturor umilințelor și suferințelor, ceace constituie cea mai revoltătoare atitudine față de ei.

Credem dar încă odată să se pună capăt fără întârziere acestei strigătoare nedreptăți, care dintre toate categoriile de funcționari apasă atât de dureros numai pe învățătorii.

VIII. Ori care ar fi situația bugetară a statului, nu putem admite ca salariile de mizerie ale învățătorilor, de atâtea ori ciuntite, să fie din nou reduse.

Și nici într'un caz mai ales, nu putem admite să se ia fie și o cât de mică parte din salariul nostru înainte de a fi repuși în drept legal și fără să se țină seamă de minimum-ul de existență, ce nu poate fi atins.

IX. Atunci când peste un milion de copii rămăie fără să fi trecut prin școala primară,

Atunci când fața de toate țările europene avem cel mai mic număr de învățătorii în proporție cu populația țării.

Atunci când avem lipsă de cel puțin 20.000 învățătorii, ne ridi-

căm cu toată țaria și cu toata te volta împotriva încercării ministerului de finanțe de a reduce prin buget chiar și numărul actual, al învățătorilor de neindestulător, al învățătorilor și nu vom îngădui să fie distrusă școala primară, aruncându-se în întunericul și rușinea analfabetismului poporul român, pentru rămăie astfel în urma tururilor celorlalte națiuni europene.

X. O delegație alcătuită din: d-nii: Toni, L. Mrejeriu, Puchianu, Iacobescu, Bochiș, Ogrea, Simionovici, Savii, Dobrian, Berliba și I. Andreescu se va prezenta d-lui prim-ministru Iuliu Maniu, d-lui ministru al instrucției, D. Gusti și d-lui ministru I. Mihalache, spre a le expune cererile învățătorimii în legătură cu bugetul viitor.

După ce delegația își va fi îndeplinit mandatul, d. președinte al comitetului central este autorizat să facă toate intervențiile ce va socoti necesare, să organizeze acțiunea parlamentară și să convoace când va crede consiliul general al Asociației și eventual un congres general extraordinar în București, cu delegați din întreaga țară.

Semnații: D. V. Toni, Leo Mrejeriu, Gavril Bochiș, N. Simionovici, T. Iacobescu, P. Puchianu, P. Savii, M. Ogrea, P. Bețianu, I. Dobrian, I. Berliba, P. Jumanca, Gh. Chirișescu, I. Andreescu, Barbulescu, A. Sahlean, V. Dumitrescu, I. Ciolan, I. Coman Gh. Bucurică.

Reflexii

Pentruca cineva să-și poată face o idee cât mai precisă de greutatea ce-o întâmpină învățătorii pe aceste locuri cu populație eteroglotă, dăm mai jos un eaz din cele multe, spre a se spulbera pe viitor orice atmosferă de jăvărabilă școlii și mai ales învățătorului de aici.

E ora de clasă. Obiectul e gramatica la clasa III-a.

Profesorul întrebă, câte păreri propozițiunea. Asan ibrăridică mână cu o iuțea mecanică.

— „Ei, spune tu Asan!“

Asan cu deplină convingere răspunde tare și fără nici o șovăire.

— „Părțile principale ale propozițiunii, sunt două“.

— „Bine Asan!“, se miră învățătorul. Dar spune tu, care sunt

Asan stă o clipă și se gândeste. Deodată îi răsare ideea ca scânteie electrică și răspunde tot pe acelaș ton:

— „Intregi și zecimale!“

Aceiași clasă, la ora de geografie.

(Mai întâi țin să pun în curent pe cititor, că la geografie s'au învățat câteva țări cu capitalele lor)

Învățătorul întrebă:

— „Care e capitala Poloniei? Memet ridică mână repede și răspunde fără a mai fi întrebat

— „Capitala Poloniei este subiect și predicat!“

Soarele nu răsări

roman vesel de Andre Dahl
traducere de Elena Al. C. Aldea

Capitolul I.

Care scapă clarității, dintr'un raționament ce se va înțelege.

Et je ne serais pas surpris le moins du monde
Quand tu ange viendrait nous reveler a tous
Que dans le ciel profond les autres ont des poux.
Victor Hugo (Toute la Lyre, XXX)

Cu conștiința profesională a unui cinstit automat, care a costat 27 fr. 95, ceasul deșteptător, ale cărui ace se întâlnesc pe ora opt și patruzeci și trei, făcu să se aude ceea ce oamenii cari nu sunt obligați să se scoale numesc: o veselă galăgie. Și lucrurile, mai puțin oboseite decât oamenii, pentru că ele nu fac nimic toată ziua, se deșteptară unul câte unul: păstorul și păstorita, imbecilii, cari sprijineau pe vatră patru hidoase lumânări roze, își adresară câte un surâs imobil; calendarul, planșă agățată anual, care perde o foaie în fiecare zi, își restabilește direcția verticală contra peretelui; și vechiul barometru, căruia nu-i place să se expună prosteste, își puse acul în nestatornicie.

D-l Pierre-Marie-Alphonse Huguenin, care începea să viseze că joacă la bilbog pe băncile curții de asistență a lui Tarn-et-Garone, făcu atunci cele trei gusturi tipice, cu cari debuta în ziua sa de lucru: își întinse genunchiul drept ofta puternic și deschise un ochiu.

—Coco, făcu el, la ce oră ai pus deșteptătorul?

Și pentru a grăbi răspunsul lui Coco, îi trase în șold, fără să pară, o lovitură cu cotul drept, care îi era foarte ascuțit.

D-na Ștefania Huguenin, chemată astfel la realitate, răspunse, tocâșind rece din picior, prin afirmația următoare:

—La ora opt și jumătate, ca în toate zilele! Dacă aceasta e o scuză spre a mai târzi zece minute mai mult în pat. n'ai izbutit. E ceasul, tocmai ceasul. Nimic nu este mai ridicol ca această trândaveală, pe care o ai la sculare. Nu sunt cu toate acestea nici oboselele unei zile de lucru, pe care o treci cu buicile pe scaun, nici isprăvile-ți amoroase dintr-o noapte ce te încântă. Tu și blegul vișel sunteți doi frați...

—Dar, sârmana imbecilă, nu vezi deci că e noapte?

—Noapte?

Cuvântul opri în gura d-nei Huguenin o lungă urmă de reproșuri, pe cari, după optsprezece ani de căsnicie, le știa pe dinafară. Ea deschise ochii. Nu se zărea printre perdele, fașia de lumină slabă, cu care locatarii din fund trebuiau să se mulțumească normal.

—Ai să strici ciasul, făcu ea, cu mania ta de a-l da înapoi, Nu este decât ora șase...

—Pe capul copilei noastre Olga, jur că nu l-am atins.

—Atunci, chiriașul dela al cincilea etaj își scutură covorul mare din salon și ne împedica lumina. Scoală-te și du-te de vezi! La Banque d'Apaccio et du Cotentin, vor sfârși prin a te opri la poartă, forțându-te să te re-

tragi. Ah! ne vom scoate cheltueala...

Și ea ea se reînferbântă.

Domnul Huguenin se sculă. Acest dificil exercițiu de gimnastică constă în a trece peste corpul soției sale, fără să-i atingă vr'un membru, fără a deranja cuverturile și fără să scârțâie somiera metalică. El îl reuși atât de bine, întinse mâinile în căutarea ochelarilor, picioarele în căutarea papucilor și plecă la ferastră.

Era noapte!

—Așa că intrarea în sufragerie îți este interzisă? se încapățână d-na Huguenin, Mergi deci de vezi la ce oră sunt cucusul și ceasul tău. Și nu te târâi în cămașă prin apartament: îți vei recăpăta bronșită și vei începe să scuipi peste tot.

În sufragerie, la lumina gazului, cucu indica ora nouă și două, iar ciasul de buzunar ora nouă și șapte. Tictacurile fără spasme, ale acestor mașini, arătau o sănătate robustă. Domnul Huguenin începu să simtă o surdă neliniște sufletească.

—Stefanio, strigă el, fără îndoială! E tocmai ora nouă de dimineață și e noapte strașnică! Soarele n'a răsărit...

—Ce?

Ușurată pentru douăsprezece ore, somiera trosni de bucurie și d-na Huguenin apăru în cămașă în cadrul negru al ușii. O aceeaș neliniște sufletească și în plus cele două țâțe îi apăsau pe stomac.

—Cum? N'a răsărit! zise ea. Tu vorbești de soare, cum ai vorbi de mătușă-ta care are reumatisme. Așa că soarele răsare? Trebuie să înțelegi, sârman neștiutor, că cultura mea ar fi trebuit să mă împiedice de a mă căsători, că pământul e antrenat într'o mișcare de rotație cotidiană.

—În acest caz, nu se mai învârtește pământul, zise d-l Huguenin, care nu detestă trancăneala liberă.

—Idiot! Da! Poate pământul se învârtește mai încet, poate este o eclipsă pe care zărele vor fi uitat s'o anunțe... și încă sunt istoriile cometelor, despre cari nu se știe mare lucru. În orice caz e noapte!

—E noapte!

Cei doi soți se întorseră solemn, căci era prima dată, după patrusprezece ani, de când erau de acord. Căsătorii de optsprezece ani, Huguenin era ceia ce se numește: un menaj bun, adică oameni cari nu se țigănesc nici odată, când pot fi auziți. Ei se cunoscuseră într'o seară de lunie, într'o farmacie, unde amândoi veneau să întrebe de elixirul pareogoric pentru colici. Suferința

și apropiase. O simpatie îi legase pe unul de celălalt. Aceasta fusese cea mai frumoasă zi din viața lor.

Domnișoara Ștefania Boux, orfană, avea ceva economii; d-l Huguenin era însărcinat la Banque d' Ajaccio et du Cotentin cu verificarea loteriilor. Se plânseseră, se înfiorară împreună pe băncile grădinilor publice și se căsătoriră în toată verii 1904, care fu excepțional de caldă.

Cine știe? Aceasta era, poate una din nopțile de nuntă, în toată verii, petrecută în sudoare și cearșafuri moi, cari aduc primele neînțelegeri.

Nu e la noroc că natura a rezervat amorului Primăvara și luna Mai nu este în fond decât a doua persoană a imperativului: a pune.

Pentru a se fi cunoscut în sensul biblic al cuvântului—și în toate sensurile posibile—în timpul unei nopți de August, d-l și d-na Huguenin nu simțiseră de loc farmecile lunii de miere: sărutări, panglici, dulceturi și serenade. De a doua zi, Ștefania procedase la inventarul complet al menajului; după un examen sever al situației financiare, ea concluzionase că d-l Huguenin ar avea dreptul, pe săptămână, pentru buzunar, la zece franci de argint, cu cari s'ar plăti zilnic jurnalul și placinta cu migdală de duminică dimineața. Și viața trecuse zilnic, Huguenin lua parte la banca sa, unde verifica tragerile și d-na Huguenin, cu menajul său, unde verifica nevoile.

După doi ani au avut o fată. Cuprinsă de dureri la 13 Noembrie, Ștefania rezistase, încercându-se de drevele patului, până la miezul nopții, pentru că copilul nu se naștea la un treisprezece. Cum foelitonul lui Ptit Parisien se numea în acest timp: „Olga la Tenebruse”, au numit-o Olga.

Copilul crescuse, neavând de altfel decât să înceapă să se joace. Mama sa o hrănise cu laptele său, care nu putea deloc să servească decât la aceasta; tatăl său o trăsese de păr, cu atât mai mult cu cât era însărcinat cu verificarea tragerilor și o înfundase în pension la Damele Vesinet: „Concurs de Demoiselle”, o oribilă vila pătrată, care mirosea a baligă, fenol și supă de ceapă.

După optsprezece luni, Olga își terminase studiile și dacă stă la Damele Vesinet e numai pentru că tatăl și mama sa uitaseră să vina s'o caute, după ultimile vacanțe.

Pentru o clipă, în cămași albe, ochiul ca găngania și limba neastampărată, în sufragerie aveau aerul de a se întoarce pentru un cinema italian: „Ultimile zile ale lui Pompei”.

D-l Hunenin murmură în tăcere:

—Și dacă aceasta e sfârșitul lumii?

—Am fi auzit trompetele ingerilor, remarcă d-na Huguenin; aceasta e prevăzut în program și ar fi trăsnet și fulgere. Or, nu e nimic din toate acestea și cartierul e perfect liniștit. Te sfătuesc chiar de a nu repeta în public

prostia pe care mi-ai spus-o. Tu n'ai deja în cartier reputația unui fenomen de curaj. În seara incendiului florăriei, a făcut cel mai urât efect, că tu n'ai vrut să te urnești din pat, sub pretext că florile fragede nu se arind. Când ai avut buboiul la ciază, medicul s'a căsnit să îți găurească prin surprindere, organizând o partidă de șuscă, în salonul său de așteptare. Trebuie să-ți reamintesc de Barlizon?...

—Nu e nevoie.

—...Barlizon, unde ai stat o zi prin cabinete, pentru că avea pe butonul dela ușă un mare păenjenis, și tu să nu îndrăznești să-l atingi! Iată te acum că strigi sfârșitul lumii!

—Eu strig? Eu? Eu strig? spune deci simplu că eu argumentez! E ora nouă, e noapte. găsești aceasta natural? După placul tău! Cât despre curaj, îi am, o oarecare zi, a cărei dată e gravată...

—La Bentheon?

—Nu în interesul vereghetei ce porți! Și dealtfel, eu am alt lucru de făcut, decât de a mă disguta, Merg după noutăți...

—Tocmai pentru că te-ai îndoi să începi! Imbracă te și urcă deci la jurnalistul dela al cincilea etaj. Apoi, vei merge la portar; el știe adesea lucrurile bine după drojdia dela cafea. Reaminteste-ți că precizase victoria dela Marna fără totuși să spună cari ar fi victorioșii, dar aceasta e deja foarte mult! și nu te hotărăști! Cine știe dacă aceasta n'o fi o uneltire a bolșevicilor? Nu e liniștitor, în fond...

Imbrăcat în grabă, cu pantalonii, ale cărui bretele atârnavă și cu un impermeabil luat din cuier, d-l Huguenin dădu năvală în gaura neagră a scării.

Și rămasă singură, abandonată în cămașă-i, ale cărei festoane se scamoșeau, înfiorată de ideea acestui posibil sfârșit al lumii, în care era atât de puțin prețuită, Ștefania începu, scărpinându-se, să-și facă examenul de conștiință.

Spre București

*Despre București, țiganul,
P'unde a mers, multe a aflat;
Incât, hai și el să vadă
Ast oraș prea minunat.
Deci în zori, la drum degrabă
Hotărăște s'o întindă;
Iar din drum să mai scurteze,
S'a culcat de seara'n tindă.*

*Dar în urma-i puradeii
S'au încăderat pe dată
Și în țipete, din somnu-i
Pe „tătuca” îl deșteaptă.*

—„Sunteți singuri”—el din tindă
Strigă atunci necăjit—
„Și aveți parte că deaseară
Spre București sunt pornit;
Că de aș fi eu mai aproape
St aci să vin de aș putea
Cu barosul, lua-v'ar dracu,
Minte eu v'aș învăța!”

Nic. Badea

Mirarea copiilor

Pentru copil întreaga lume este o minune: întinderea cerului deasupra capului său, stelele care apar și dispar, luna care-l urmărește în tot locul.

Norii care se adună și se împrăștie, aci iluminați de culori delicate, aci întunecați de furtuna apropiată, îl înconjură de o teamă plină de mirare.

Micul puiu acoperit de fulgi, lănosul cățeluș ce-i sare pe lângă picioare, ciudata maimuță care se urcă pe spinarea stăpânului său sau care se încârligă în jurul ramurilor copacului, îl fac să râdă cu mare plăcere și mirare.

Moș Crăciun în haina lui albă, invitând copii să țină ghetele gata, Moș Crăciun, care trăește prin prăvălii și întinde o mână prietenească pentru a lua scrisoarea care cere jucăria dorită,—lovește sufletul de o mirare caldă și fericită. El este un copil doritor de a ști, fericit! O! lumea este un loc încântător.

Elefantul enorm, care se leagănă, care întinde grațios trompa lui magică, spre a lua un fistiuc, pe care i-l întinde o mână tremurătoare, este și el prea minunat pentru a se putea vorbi despre el. Nici un cuvânt nu este în stare să arate aceasta.

Copilul se oprește înaintea cămăii solemne și o privește, cu ochii săi sgâiți, cu gura căscată și fantazează întrebându-se vag, cum oare atâta tristețe s'a putut concentra într-o singură expresiune? Este fascinat de misterul ce pare a se răzîmi acest trist fiu al deșertului.

Cercul, o, cercul! este localul cel mai miraculos dintre toate, unde copilul se cufundă fericit în cea mai fericită mirare! Strigă fericit cu clownii, urmărește cu râs nestăpânit găștele care aleargă înapoia omului, care aleargă înapoi... picioarelor lui proprii! Tot este obiect de mirare pentru copilul fericit!

Ajungi bătrân numai când toate acestea s'au pierdut, când nu mai mergi în aceste locuri fermecate. Atunci se simte greutatea anilor, când stai la umbra întunecată a uitărilor.

Dar copiii nu vor să știe de aceasta, ne trag înapoi. Pentru aceasta au venit copiii pe lume. Ei reîdoiesc curajul nostru doborât în focul sufletelor calde. Credința noastră este reînviată de credința lor în bucurie, în frumusețe, în misterul vieții. Ei încălzesc inimile noastre reci și ne ajută să mergem înainte.

Sunteți obosit, taților? Duceți copiii voștri în locul minunățiilor: la țară, în grădina zoologică, pe marginea mării.

Sunteți neliniștiți, unchilor? Însoțiți pe micul Billie la circ. Răsetele lui vor umplea de nouă căldură inima voastră obosită și îmbatrânită.

Prietene, ești singur și fără copii? Cere împrumut un copil și lasă-te condus de el în locul fermecat.

Improprietărea coloniștilor la Suiutciuc-Caliacra

În ziua de 23 Octombrie a. c., pe o zi frumoasă, s'a făcut improprietărea coloniștilor dela satul Suiutciuc - Caliacra. Satul Suiutciuc e în greajma Bazargicului, la o depărtate de 4 km. În partea de Răsărit a satului și-au așezat gospodăriile așa cum am putut, coloniștii regăjeni; iar la Miază zi a satului, deoparte a șoselei Bazargic - Silistra, s'au așezat coloniștii macedoneni.

La marginea satului, pe câmp, unde urma să se implante prima brazdă cu plugurile pregătite, coloniștii s'au adunat cu bătrâni, copii și femei, îmbrăcați cu haine de sărbătoare, încă dis de dimineață, pentru a-și lua locul în primire. La ora 10 a. m., s'a făcut slujba religioasă de către pr. Vasile Heroiu, în asistența d-lui agronom regional Iosif, a d-lui Inginer Căzănișteanu, a întregului corp didactic primar din localitate și-a întregii suflări adunate.

După sfârșitul slujbei, Pr. Vasile Heroiu, în cuvinte bine simțite, a arătat rostul lor de așezare pe aceste meleaguri, făcând o comparație cu a coloniștilor de pe timpul lui Traian; îi roagă să se poarte cu blândețe și bunătațe cu toată lumea, încheind cu cuvintele poetului Atexandri: „Între noi să nu mai fie, decât flori și armonie“.

D-l Iosif, agronom regional Bazargic, a arătat modul cum s'a straduit statul de a face improprietărea. A arătat munca pe care a depus-o fostul deputat Pineta, pe lângă ministrul Constantinescu, de s'a votat legea Doarogei-Nou. Spune că datorită acestei legi s'au dat loturi de colonizare cam 100.000 ha. Arată rolul d-lui Lupu Costache, prin a cărui străduință s'a dat material de case; arată străduința depusă de d-l Mihalache, ministrul de interne, de a se accelera improprietărea.

La sfârșit, d-l Ilie Nedelcu, ca primul învățător cu organizarea învățământului din satul Suiutciuc după război, amintește de greutățile prin care au trecut coloniștii și-i roagă să trăească în bună înțelegere cu bulgarii, amintindu-le de vechii legionari Romani, cari împreună cu Dacii făcuse din pământul pe care trăim astăzi să se numească spre deosebire de celelalte provincii romane Dacia Felix.

Arată origina nobilă a românului, și-i roagă să se poarte cu demnitate în orice ocazie, dând în același timp pildă de executarea legilor. Încheie, spunând că Românul colonist, la câmp să fie un bun muncitor, în casă bun părinte, ordonat și cu spunere față de legi și autorități.

Pentru aceasta sunt eu învățător. Zilnic îmi inoesc sufletul în căldura minunăției copilărești.

Alexiu David

(Din revista „Școala și Viața“)

În urmă, s'a luat masa împreună. După aceasta au pornit două pluguri binecuvântate de preot, în frunte cu d-l Căzănișteanu, inginer și d-l Iosif, având înaintea lor doi călăreți cu ștreangurile tricolore, formându-se nouile linii, după care toată ziua s'a lucrat, arătându-li-se fiecăruia lotul de improprietărire căzut la sorți, a cărui operație se făcuse în ziua de 20 Octombrie.

Subrevizoratul școlar al Jud. Caliacra

Copie depe ordinnl Serviciului de Învățământ Local București No. 26.801 | 932.

Avem onoare a vă face cunoscut că, Ministerul prin Decizia No. 162287 | 932 a dispus ca toți membrii corpului didactic primar chemați și cari doresc să depună examenele de definitivat, gradul II, și să obțină înaintarea la gradul I, trebuie să îndeplinească următoarele condițiuni:

1) Candidații la examenul de definitivat, trebuie să aibă trei ani de funcționare efectiv în învățământul primar, să prezinte comisiunii taxele de pregătire a lecțiilor, în cei trei ani de funcționare, sau pot înlocui textele cu lecții practice din ultimii trei ani cu un carnet în care să se noteze observațiile cu privire la modul cum au predat în școală, cu privire la elevii pe cari i-au educat, etc.; să nu fi suferit nici o pedeapsă mai mare decât avertismentul, sau pedepsele să fie prescrise și să se susțină în fața comisiunii o convorbire din obiectele de cultură națională, din programa școlilor normale și asupra nouilor metode de educație, precum și o lecție practică.

Obiectele de cultură națională sunt: istoria, geografia și limba patriei.

Nota de admitere este 7.00.

Examenul de definitivat se fixează la 25 Noembrie crt. și se va ține la reședința județului, în localul școlii normale, dacă este școală normală, sau al unei școli secundare:

2) Candidații la examenul de gradul II, trebuie să aibă trei ani de funcționare cu titlul definitiv, să nu fi suferit nici o pedeapsă mai mare decât avertismentul, sau pedepsele suferite să fie prescrise, să fie notat cu bine la inspecțiile din ultimii trei ani, să aibă o inspecție specială no-

tată cu 7,50 (la inspecția specială se vor avea în vedere notările din ștutul personal și întreaga activitate în școala și în afara de școală a învățătorului); să treacă o probă scrisă și să susțină o convorbire asupra metodelor noi în educație. Subiectul probei scrise se va referi la înfăptuirea operelor de creațiune culturală, în legătură cu nevoile și viața satului.

Media de admitere este 7.00

La examen se primesc candidați înscriși cu dreptul a trece acest examen până la 1 Martie 1932 și au inspecția specială făcută până la 1 Noembrie 1932

Examenul se va ține la reședința regiunilor școlare.

3) Înaintarea la gradul I, candidații cu dreptul și doritorii să obțină gradul I-iu, trebuie să aibă minimum 5 ani de funcționare cu gradul II. să nu fi suferit nici o pedeapsă mai mare decât avertismentul, sau pedepsele suferite să fie prescrise, să fie notat în ultimii 5 ani cu bine și foarte bine, să aibă o inspecție specială, să facă dovada la inspecția specială că a desfășurat o deosebită activitate în școală, pe teren cultural și social și pe teren practic și să fi realizat cel puțin una din încercările de creațiune culturală și practică cu rezultate evidente.

Nota de admitere la inspecția specială este 8.00.

Cerere pentru înaintarea se adresează serviciilor locale de învățământ, cari alcătuiesc tablourile și le înaintază Ministerului.

Tablourile alcătuite de Inspectorate, vor cuprinde numai pe aceia cari întrunesc condițiunile de admitere la inspecția specială.

Vă rugăm să comunicați de urgență celor în drept, pentru a lua cunoștință până la data examenului.

Inspector Șef (ss) Const. Gâdea

*

Cei ce nu au încă ștate personale, se vor adresa prin direcția școlii respective subrevizoratului școlar, spre a li se trimite formulare spre complectare.

*

Cei ce au împrumutat cărți din biblioteca subrevizoratului școlar sunt din nou rugați, a le restitui cel mai târziu până la 15 Decembrie a. c., spre a se putea face o verificare după inventar.

Până la acea dată nu se va mai împrumuta nici o carte.

